

DROON'UN SIRLARI

Kayıplar Ülkesi'ne
Doğru

Tony Abbott

ALTIN
KİTAPLAR

9 YAŞ +

Gizli Bir Kapı
Sihirli Bir Merdiven
Gelin Hep Birlikte
Droon'un Sırlarını Keşfede Lim!

Lort Sparr, Keeah'ı etkisi altına alır. Eric, Julie ve Neal'ın, Keeah'a yardım edebilmeleri için Kayıplar Ülkesi'ne gitmekten başka şansları yoktur. Ama ortada aşılması gereken bir sorun vardır. Kayıplar Ülkesi hayaletlerin yaşadığı bir kenttir ve oradan zamanında çıkmayı başaramayanlar birer hayalete dönüşecektir!

ISBN 978-975-21-1278-0

9 789752 112780

Bandrol Uygulaması...
Usul ve Esasla...
Yönetmeliğin 5...
ikinci fıkrası ç...
bandrol taşıması z...

KİTABIN ORJİNAL ADI

THE SECRETS OF DROON
INTO THE LAND OF THE LOST

YAYIN HAKLARI

© SCHOLASTIC INC.
AKCALI TELİF HAKLARI AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ

RESİMLEYEN

TIM JESSELL

SAYFA DÜZENİ

DURBABA KURUÇAY

BASKI

1. BASIM / EKİM 2010
AKDENİZ YAYINCILIK AŞ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
Nu.: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul

BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ'YE AİTTİR.

ISBN 978 - 975 - 21 - 1278 - 0

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
Nu.: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul

Tel: 0.212.446 38 88 pbx

Faks: 0.212.446 38 90

<http://www.altinkitaplar.com.tr>

info@altinkitaplar.com.tr

Kayıplar Ülkesi'ne Doğru

Tony Abbott

TÜRKÇESİ
GAMZE GÜNDÜZ

Sonsuza dek bir sihirbaz olarak kalacak olan
Droon'un ilk hayranı, William Durney'e

İçindekiler

1. Dostumuz Zor Durumda 7
2. Sparr'ın Büyüsü Altında 16
3. Sisler Köprüsü 26
4. Agrah-Voor'un Hırsızları 33
5. Hayalet Kraliçe 40
6. Dehşet Duvarları 50
7. Zihin Gözü 57
8. Skorth Savaşçıları 66
9. Hayat Kapısı'nın Karşısında 76
10. Agrah-Voor'a Veda 84

1902

- 1. _____
- 2. _____
- 3. _____
- 4. _____
- 5. _____
- 6. _____
- 7. _____
- 8. _____
- 9. _____
- 10. _____

(1)

* *
Bir * *

Dostumuz Zor Durumda

Eric Hinkle (Erik Hinkıl)'ın en yakın dostları Neal (Niıl) ve Julie (Culi) daha yeni gelmişlerdi. Ama mutfağa girdiklerinde Eric ve babasını tezgâhın altında kıvrılmış bir şeylerle uğraşırken buldular.

“Hey Eric, lavabonun altında ne işin var?” diye sordu Neal. O sırada Bay Hinkle da çekiçle boruya vurmaya başlamıştı. Bunun üzerine, o da eğilip, “Şu bildiğimiz yere giden yeni bir giriş mi buldun?” diye Eric’e doğru fısıldadı.

Eric gülerek ayağa kalktı. “Hayır. Tezgâhın altından su sızıyor, biz de babamla birlikte tamir etmeye çalışıyorduk.” Lavabonun altındaki eski boruyu işaret etti.

Çaatt! Paatt! Babası boruya çekiçle bir iki darbe daha indirdi.

“Görünen o ki, siz işinizi bitirene kadar Droon (Drun)’a gidemeyeceğiz.” dedi Julie yavaşça. Bay Hinkle’in onları duymasını istemiyordu.

Eric gülümsedi. Droon, o ve arkadaşlarının, bodrumu temizlerken keşfettikleri gizli bir gezegendi.

Büyücüler ve garip yaratıklarla dolu sihirli bir yer. Orada tanıştıkları ilk kişi, Keeah (Kiah) adında bir prensesti. Sonrasında prensesle çok iyi arkadaş olmuşlardı.

Büyücü Galen (Galen) ve asistanı Max (Meks), Keeah’ın Lort Sparr (Lort Sıpar)’la yaptığı savaşta ona yardım ediyorlardı.

Sparr; gelmiş geçmiş tüm büyücülerin, şüphesiz en şeytani ve en kötü olanıydı. Sürekli, Droon’u ele geçirmeye çalışıyordu. Şu aralar amacına ulaşmak için bulmaya çalıştı-

ğı “Altın Arı” denen bir şey vardı. Galen onlara, Altın Arı’nın çok özel güçlere sahip olduğunu anlatmıştı.

Sparr’dan gizlenmiş olması iyi bir şeydi, yani en azından şimdilik saklıydı.

Çaatt! Paatt! Bay Hinkle vurmaya devam ediyordu.

Bileğindeki gümüş zinciri göstererek, “Baksana.” diye fısıldadı Julie. “Uğurlu bileziğim için küçük bir tilki aldım. Bana Batamogi (Betamogi)’yi hatırlatıyor.”

“Süpermiş!” dedi Eric. Batamogi son maceralarında tanıştıkları, tilki gibi sivri kulakları olan bir kraldı ve Julie’yi bir prenses olarak taçlandırmıştı. Droon’da böyle olağanüstü şeyler oluyordu.

Çaatt! Paatt! Bay Hinkle boruya daha da sert vurmaya başladı.

“Ben de yeni bir çorap aldım.” dedi Neal. “Göstereyim mi?”

“Hayır!” dedi Julie. Burnunu tutuyordu.

Neal, yine de ayakkabılarını çıkardı. “Bak kıpkırmızı. Onlara Ninn (Nin) çorabı diyorum!”

Ninn'ler, Sparr için savařan askerlerdi. Tık-
naz ve sinirliydi, ayrıca tenlerinin rengi de
kıp kırmızıydı.

“Çoraplarını Droon'da kaybetme yeter,” diye
uyardı Eric. “Galen'in bizlere ne dediğini biliyor-
sun. Eğer geride herhangi bir şey bırakacak olur-
sak karşılığında Droon'a ait bir nesne de bu tara-
fa geçecek. Ve buraya ait olan bir şey de oraya.”

Tam o sırada, Eric'in babası çekici bıraktı,
ayağı kalktı ve iç geçirdi. “Sorunun ne olduğunu
bir türlü anlayamadım.” dedi.

Neal, Eric'i kenara çekerek lavabonun altına
doğru eğildi. “Şu ağızlığı çevirin.” dedi. Eliyle
işaret ediyordu. “İçerideki basıncı düşürmeniz
gerek, yoksa boru patlar.”

Bay Hinkle kaşlarını çattı. “Emin misin?”

Neal başıyla onayladı. “Evdeki tamirat işlerini
hep babam yapar. Biliyorum, o ağızlık dönüyor.”

Bay Hinkle bir deneme yaptı. “Yerinden
oynamıyor bile. Neyi yanlış yapıyorum?” diye
söylendi.

“Neal'ı dinliyorsunuz ya!” dedi Julie. Kıkır-
dıyordu. “Artık ayakkabılarını giy Neal.”

“Emredersiniz prenses!” dedi Neal öfkeli bir şekilde.

“Bir dakika, sanırım oynatmayı başardım.” dedi Bay Hinkle. Boruları birbirine bağlayan ağızlıktan önce tiz bir ses çıktı -*pıss, pıss, pıss!*- sonra da PAAT! Boru gürültüyle patladı. Lava-bonun altından fışkıran su göz açıp kapayıncaya kadar mutfağın zeminini kapladı.

“Islak çoraplar!” diye haykırdı Neal. “Islak çoraplardan nefret ederim!”

“Boru patladı!” diye bağırdı Bay Hinkle. “Aman Tanrım! Havlu gerekiyor. Eric, bana hemen İngiliz anahtarını getir! Herkes dışarı çıksın!”

Çocuklar, İngiliz anahtarını almak için, hızla bodruma indiler.

“Her yer su oldu,” dedi Neal. “Annen gerçekten çok kızacak!”

Eric, “Neal, bir saniye...” diye söze başladı, sonra durdu. Julie, aletlerin dizili olduğu tezgâhın önünde dikiliyordu. Gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı.

Ve korkuyla...

Elinde tuttuğu şeyin İngiliz anahtarıyla alakası yoktu, Keeah'ın onlara verdiği büyülü futbol topunu tutuyordu. Topun görevi, Droon'da onlara ihtiyaç duyulduğunda haber vermektir.

Ve şimdi, topun yüzeyinde ince mavi harflerle bir yazı belirmişti.

NÖDE MÖDRAY A'NOORD, NÖDE
MÖDRAY ANAB, ROYORA
ROYRA NÖTLE RRAPS

“Eriicccc!” Bağırarak Bay Hinkle'dı ve belli ki sabrı taşmak üzereydi.

“Anahtarı arıyoruz baba!” diye cevap verdi Eric.

Neal ayakkabılarını giydi, topu alıp harfleri kafasında çabucak çevirdi. *Sparr Altın Arı'yı arıyor, bana yardım edin, Droon'a yardım edin.*

“Biliyordum!” dedi Julie. “Babana döndüğümüzde yardım ederiz. Önce Keeah'ın yardımına koşmalıyız! Başı büyük dertte!”

Eric onaylayarak başını salladı. Zaman, Droon'da farklı ilerliyordu. Hiç kimse yokluklarını fark etmeden geri dönmüş olacaklarını biliyordu.

Merdivenin altındaki kapıyı gizleyen kartonu kenara çektiler. Hızla dolabın içine girdiler. Julie kapıyı kapadı. Eric de ışıkları söndürdü.

Fuuşş! Göz açıp kapayınca kadar, bas-tıkları zemin ayaklarının altından kayboldu. Artık pırıl pırıl parlayan basamakların üzerin-deydiler.

Droon diyarına açılan sihirli basamaklardı bunlar.

İlk adımı Eric attı. Sonra bir diğerini. Basa-makları hızla iniyordu. Arkadaşları hemen arka-sında, onu takip ediyorlardı.

Etraflarını pembe renkli bir duman sarmıştı.

Merdivenlerin bitiminde, kilometrelerce uzanan taşlık bir araziden başka bir şey görün-müyordu. Koca kayalar, sanki bir dev onları ez-miş gibi ufak parçalara ayrılmıştı.

Eric gerçekten nedenin bu olup olmadığını merak etti.

“Hiçliğin ortasına hoş geldiniz.” dedi Julie.

Basamaklar pembe dumanın içinde gözden kaybolurken ufukta bir toz bulutu belirdi. Yak-laşan şeyle birlikte yeryüzü sallanmaya başladı.

“Bu bir pilka (pilka)!” diye bağırdı Julie. Yalpalayarak kendilerine doğru gelen tüyleri birbirine karışmış, altı bacaklı yaratığı işaret ediyordu. “Bu Galen’in pilkası, Leep (Lip). Üzerinde de Max ve Keeah var! Bu tarafa geliyorlar.”

“Bir ziyaretçimiz daha var!” dedi Eric. Gökyüzünden üzerlerine hızla gelen uçan bir kertenkeleyi işaret ediyordu.

“Groggle (Grogıl)!” dedi Neal.”Bu hiç de iyiye işaret değil!”

Groggle, pilkayı hedef almıştı. Uçan kertenkelenin üzerindeyse biri vardı, uzun siyah pelelerinli bir adam. Kulaklarının arkasında yüzgeçler ve başında iğneye benzer sivri uçlu noktalar vardı. Gözleri alev gibiydi.

“Ooo!” dedi Julie. “Bu... bu...”

“...Lort Sparr!” diye haykırdı Eric.

“Islak çoraplar ve Lort Sparr?” diye homurdandı Neal. “Günüm şimdiden mahvoldu!”

* *
İki *
*

Sparr'ın Büyüsü Altında

Leep kendini savurarak durdu ve Keeah nefes nefese yere atladı.

“Sparr, ne olursa olsun durmayacak.” dedi öfkeli bir şekilde.

Galen'in örümcek trol olan yardımcısı Max, “Ve artık, elinde korkunç bir silah var.” dedi. Portakal renkli saçları dimdik oldu. Gözleri korkuyla fal taşı gibi açılmıştı.

“Çaatt!” Sanki gökyüzü yarılıyordu. Lort Sparr avına yaklaşan yırtıcı bir kuş gibi üzerlerine geliyordu.

“Prenses Keeah!”, diye gürledi Sparr. Ve bir anda Groggle’den inerek prensesin önüne dikildi. “Söyle bana! Altın Arı nerede?”

Max nefretle, “Sana asla söylemeyecek!” diye haykırdı.

“Ve öncesinde de bizi yenmek zorundasın!” diye bağırdı Eric.

“Çelimsiz baş belaları.” diye tısladı Sparr. “Defolun!”

Vuvv! Parmak uçlarından çıkan ateşle çocukları uzaklaştırdı.

Max bir top gibi tozda yuvarlandı. Durduğundaysa sekiz bacağı birbirine dolanmış, düğüm olmuş bir hâldeydi.

“Büyülü kürem seni konuşturacaktır!” dedi Sparr, Keeah’a. Pelerinin içinden siyah, cam bir top çıkardı ve havaya tuttu. Topun üzerinde garip şekiller vardı. Keeah’ın üzerine gelince parlamaya başladı.

“Sakın ona bakma!” diye haykırdı Julie.

“Ha!” diye homurdandı Sparr. “Ne kadar bakmamaya çabalarsan o kadar bakmak *zorunda* kalırsın...”

★

★

Haklıydı. Keeah başka tarafa bakmaya çalıştı ama başaramadı. Bakışları, kürenin parlak ışığına odaklandı.

“Altın Arı’nın...” diye mırıldandı. Sesi garip bir şekilde, tamamen farklı geliyordu. “Saklı olduğu yerin adı...”

Neal bağırdı. “Keeah, hayır!” “Ona söyleme!”

“...Agrah-Voor (Agra-Vur).” dedi kısık sesle Keeah.

“Ah!” diye haykırdı Sparr. “Altın Arı’mı, *Kayıplar Ülkesi*’nde bulacak olmam ne kadar da büyük bir tesadüf. Hadi prenses, sen de benimle geliyorsun.”

Sparr, Keeah’ın üzerinde duran küreyi aldı.

Üzerine saldırarak, “Hayır, gelmiyor!” diye bağırdı.

Kıkkk! Tam o anda, küreden çıkan ışık demeti Eric’in yüzüne vurdu. Cam topun iç içe geçmiş keskin çizgileri gözlerinde parladı. Yere düşerken, “Ahh!” diye inledi Eric.

Sparr, Groggle’ına atladı.

“Gel Prensese!”

Hiç itiraz etmeksizin Keeah yaratığın üzerine tırmandı ve büyücünün arkasına oturdu.

Eric'e doğru koşarken, "Seni bulacağız!" diye haykırdı Julie.

Sparr'ın dudakları garip bir şekilde kıvrıldı, gülümsüyordu. "Ne kadar da iyi dostlar. Ama şimdi biraz eğleneceğiz!"

Sparr, pelerinin diğer cebinden avuç dolusu kıpır kıpır bir şeyler çıkardı.

"Onlar ne?" dedi Neal. "Solucan mı? Demek ailen de seninle birlikte geldi."

Sparr, yılanları yere fırlattı. Yere değdikleri anda büyüyüp kalınlaşmaya ve tıslamaya başladı. Çok geçmeden her taraf onlarla kaplanmıştı.

"Yılanlar, ileriye!" diye gürledi Sparr.

Dev yılanlar, tıslayarak taşların arasından ileri doğru gitmeye başladı.

Sparr zalimce güldü. "Galen'i meşgul etmesi için ufak bir sürpriz!"

Şeytani büyücü, Groggle'ın dizginlerini hızla çekti ve topuklarını yaratığın iki yanına vurdu. Groggle havalandı. Prenses Keeah, büyücünün sırtına yapıştı, bakışları bomboştu.

Biraz sonra, gözden kayboldular.

Julie, Eric'e ayağa kalkması için yardım etti. "İyi misin?" diye sordu.

Eric gözlerini ovuşturdu. "Çizgiler gördüm. Karmakarışık çizgiler. Kürenin üzerindeki şekiller gözlerimi yaktı. Uff, bu gerçekten çok canımı acıttı! Işık beni neredeyse kör etti."

"Of, bu Sparr!" diye gürledi Max. "Ona bir ders vereceğim! Yani, eğer Galen burada olsaydı verebilirdim. Keşke burada..."

Zızzz! Bir anda, hava bulanıklaştı, mavi ışıklar saçan mavi bir sis bulutu etraflarını sardı.

Zızzz! Tam önlerinde, mavi ışıklar içinde bir şekil belirdi.

"Galen!" diye bağırdı Julie heyecanla.

Bu Droon'un ilk büyücüsü Galen'di. Üzeri yıldızlar ve aylarla bezeli mavi bir kaftan giyiyordu. Beyaz sakalları neredeyse beline kadar uzanıyordu. Eğilmiş, cebinde bir şeyler arıyor gibiydi.

Galen'e doğru koşarak, "Efendim!" dedi Max. "Çok kötü bir şey oldu. Sparr..."

Galen dikildi. "Anlatmana gerek yok. Sparr, yılanlarını Droon'un her yanına saldı. Onları

bulup tek tek üzerlerindeki büyüyü kaldırmalıyım. Bu yüzden Agrah-Voor'a *siz* gitmelisiniz!"

"Hazırız." dedi Eric. Gözlerinin acısı giderek hafifliyordu. "Hangi yöne gideceğiz?"

"O kadar acele etme." dedi büyücü ve tekrar ceplerini karıştırmaya başladı. "Agrah-Voor, hayaletler şehridir. Droon için ölmüş kahramanların mekânıdır."

"Yani, ölü insanların mekânı, öyle mi?" diye sordu Neal.

"Öyle de denilebilir." dedi Galen. "Orada, hiçbir hayalet bir diğerine zarar vermez. Ama daha korkunç bir tehlike vardır. Her biriniz, gece yarısından önce oradan ayrılmış olmalısınız, yoksa siz de kayıplar arasına karışırsınız."

Eric, onlar konuşurken etraflarındaki mavis bulutunun da dönmeye devam ettiğini fark etti. Nereye gidiyorlardı?

"Gece yarısında ne oluyor, peki?" diye sordu Julie.

Büyücü kaşlarını çattı. "Eğer gece yarısından önce şehir duvarlarının dışına çıkamazsanız sizler de birer hayalete dönüşürsünüz."

Neal, herkesin duyacağı kadar gürültülü bir şekilde yutkundu. “O zaman daha fazla vakit kaybetmesek iyi olur!”

Galen gülümsedi. “Bunu alın.” Neal’a ufak bir kum saati uzattı. “Bunun sayesinde, Agraph-Voor’dan ayrılmanız gereken zamanı bileceksiniz. Gece yarısı olduğunda son kum taneleri düşmüş olacaktır.”

Neal, minik kum tanelerinin yukarıdan aşağıya düşüşünü izledi. Kum saatini hangi şekilde tutarsa tutsun, kumlar hep aynı yöne doğru akıyordu. “Zaman akıp gidiyor, derken ne kastetiklerini şimdi anladım.”

Galen kaftanından başka bir şey çıkarırken etraflarındaki sis bulutu dönmeye devam ediyordu. Julie’ye, “Buna da ihtiyacınız olacaktır.” dedi. Ve gümüş çerçeveli, küçük bir ayna uzattı. “Benimle konuşmanız gerektiğinde elinizle aynayı ovun. Bir ayna da bende olacak. Ama bunu sadece bir kez kullanabilirsiniz.”

“Ona gözüm gibi bakacağım.” dedi Julie. Aynayı cebine yerleştirdi.

“Eğer Sparr Altın Arı’yı bulursa ne olacak?” diye sordu Eric.

“Altın Arı, düşünceleri kontrol edebilme gücüne sahiptir.” dedi büyücü gizemli bir şekilde. “İnsanların unutmalarını sağlayabilir. Onları en sevdiklerine karşı bir düşman hâline getirebilir. Karakterlerini sonsuza dek değiştirebilir. Sparr, onu ele geçirirse çok daha güçlü olacaktır.”

Eric, büyücüyü daha önce hiç bu kadar ciddi ve üzgün görmemişti.

“Şimdi.” dedi Galen. “Agrah-Voor’a giden en kestirme yol Sisler Köprüsü’dür. Sparr bile bu yolu bilmez. Eğer acele ederseniz ondan önce oraya varabilirsiniz. İşte geldik!”

Puff! Etraflarını saran sis bulutu dağıldı.

Önlerindeyse taştan bir köprü duruyordu. Köprünün onlara yakın olan tarafı apaçık görünürken diğer taraf sisler içinde kaybolmuştu.

“Hadi, gidin.” dedi Galen. “Ben yılanları durdurmalyım!” Çocuklar daha ne olduğunu bile anlamadan büyücü “pırr” diye uçup gitmişti.

Eric arkadaşlarına baktı. Onların da kendisi gibi çok korktuğunu anlayabiliyordu. Kendileri için korkuyorlardı.

Prenses Keeah için korkuyorlardı.

Hayaletlerden korkuyorlardı.

Sesine cesur bir hava vermeye çalışarak, "Hadi, yapalım şu işi!" dedi.

Julie, Neal ve Max onaylayarak başlarını salladılar.

Köprüye adım attıkları anda yoğun bir sis etraflarını sardı.

* *
Üç *
*

Sisler Köprüsü

Etrafı sisle çevrilirken, “Agrah-Voor’a neden Kayıplar Ülkesi dendiğini şimdi anladım.” dedi Neal. “Oraya varmak için bile kaybolman gerekiyor!”

“İyi espri!” dedi Eric ve gözlerini kısarak arkadaşını görmeye çalıştı. “Hep birlikte konuşmaya devam edelim, böylece birbirimizden ayrılmayız.”

Max, aceleyle ilerlerken Julie'nin ayağına bastı. "Tüm bu olanlar için özür dilerim." dedi. "Keeah'ı daha iyi korumalıydım. Her şeyi mahvettim."

"Saçmalama." diye cevap verdi Julie. Max'in turuncu saçlarını dağıttı. "*Senin* suçun yok. Sparr çok kuvvetli bir büyücü. Ayrıca yanında bir de o siyah top gibi şey vardı. Keeah'ı bulacağız. Merak etme."

Çok geçmeden sis dağılmaya başladı. Her tarafta taştan duvarlar vardı. Sivri uçlu, uzun cisimler göremedikleri bir tavana asılı duruyordu. Sert, taştan zemine damlayan suların sesi duyuluyordu.

"Nasıl olduysa yer altına indik." diye fısıldadı Eric. "Bu bir mağara. Hem de ıslak. Fen kitabımızda bunun gibi bir resim vardı."

"Burnuma yanık kokusu geliyor." dedi Max.

"Bu insanların yakında olduğunu gösteriyor, değil mi?" dedi Eric.

"Ya da hayaletlerin." diye fısıldadı Neal.

Başlarının üzerinde solgun bir ışık belirdi. Önlerinde, duvarların içine gömülmüş iki meşale vardı.

“Bu yoldan ilk gelenler biz değiliz.” dedi Max. Sonra durup ileriye işaret etti. “Bakın.”

Meşalelerin ardında, taşların içine oyulmuş basamaklar görünüyordu. En alt basamak suyun içinde kalmıştı.

Suda bir sandal vardı.

Sandal, mavi ve sarı renklerle boyalıydı, her iki ucu da yukarı doğru kıvrılmıştı.

“Eğer buna binmemiz gerekiyorsa...” dedi Neal. “Batmasa iyi olur. Çoraplarım daha yeni kurumaya başladı.”

Sandala önce Max bindi. “Ne kürek var ne de yelken. Acaba nasıl hareket ediyor.” dedi.

Julie binince garip sandal yavaşça sallanmaya başladı, sonra durdu.

Neal, cebinden ufak kum saatini çıkardı. “Acele etsek iyi olur. Bu kum tanelerinin yavaşlayacağı yok çünkü.” O da sandala atladı.

Paatt! Paatt! Eric arkasını dönüp merdivene baktı. “Bir şey duydunuz mu?” diye sordu.

“Sadece kalbimin atışı.” dedi Julie.

Eric bir ayağını sandala koydu. Diğer ayağını da içeri koyar koymaz sandal iskeleden uzaklaşmaya başladı. “Aman Tanrım! Bu şey sihirli!”

“Burası Droon.” dedi Neal hafifçe.

Eric, dikkatle karanlık suya baktı. Suyun sıcak olup olmadığını merak etti. Aslında bunun gerçekten su olup olmadığını da merak ediyordu.

Elini suyun içine soktu.

Nefesi kesildi.

Parmakları suya değdiği anda, suyun yüzeyi bir an için parladı, sonra berrak bir hâl aldı.

“İçini görebiliyorum!” dedi Julie heyecanla.

“Orada bir... bir...”

“Bir şehir var!” dedi Neal.

Suyun altında gerçekten bir şehir vardı. Garip şekilli binalar görünüyordu. Eric, binaların etrafını çepeçevre saran yüksek duvarı görebiliyordu. “Agrah-Voor burası mı?” diye sordu.

“Ölü insanların yaşadığı yer.” diye ekledi Neal.

“İşte, hayaletler şehri.” diye cıvıladı Max.

Eric aniden irkildi. “Ninn’ler! Onları daha önce de duydum. Artık eminim. Ninn’ler geliyor!”

Hemen ardından, ağır adımların taş zeminde çıkardıkları sesleri duydular.

“İşte buradalar!” diye fısıldadı Julie. Bir tabur şişko Ninn suya doğru geliyordu.

“Heyy! Ufaklıklar!” diye bağırdı içlerinden biri. “Durun!”

Tingg! Fuşş! Fırlattıkları oklardan biri sandalın yanından geçti, sudan sekti ve diğer taraftaki taş duvara çarparak durdu.

“Onlardan kurtulmalıyız!” dedi Max. Hep birlikte ellerini kürek gibi kullanıp ilerlemeye başladılar.

“İki elle Eric!” diye bağırdı Neal. “Eğer bir hayalet olursam annem gerçekten çok kızar!”

Tinnng! Bir diğer ok, Eric’in tam kulağının dibinden geçti. O kadar yakındı ki, Eric oku hissetti.

“Ben durdurdum sandalı!” diye homurdandı Ninn’lerden biri. Kıyıdan koşarak sandalı takip ediyordu. “Ben durdurdum sandalı!”

“Benim daha iyi bir fikrim var!” diye bağırdı Julie. “Siz *dursanız!*”

Ama Ninn okunu fırlattı ve hedefini vurdu.

Tinnng! Çaatt! Okun ucu, sandalın tam da suya en yakın olan yerine girdi. Sandal su almaya başladı.

“Sızıntı var!” diye haykırdı Max. “Ok, sandalı deldi!”

“Neal, çorapların.” dedi Eric. “Deliği kapamak için onlara ihtiyacımız var!”

“Hayır!” bağırın Julie’ydi. Eric’in elini delinen yerin üzerinden çekti. “Kaçabilmemiz için batmamız gerekiyor!”

“Aman Tanrım, Aman Tanrım!” diye sızlandı Neal.

Küçük sandal su aldıkça ön taraftan batmaya başladı.

Sandal tamamen suya batmadan önce son duyabildikleri Neal’ın sesiydi. “Glup! Glup!”

* *
Dört * *

Agrah-Voor'un Hırsızları

Gümüş renkli su, çocukları içine aldı. Eric, tamamen suya gömülmeden önce son bir nefes aldı. Nefesini gerektiği kadar tutabilmeyi umuyordu. Bir anda her şey değişti ve kendilerini tekrar havada buldular. Sandal suyun altında uçuyordu.

Aşağıya doğru yavaşça inerken ılık rüzgârı yüzlerinde hissedebiliyorlardı. Sanki sandal yere çakılmaması için görünmez paraşütlerle yere indiriliyordu.

“Giyisilerimiz ıslanmamış.” dedi Julie.

“Çoraplarım bile kuru!” diye karşılık verdi Neal. “İşte bu çok garip.”

“Burası Agrah-Voor.” dedi Max.

Eric yukarıya baktı. Az önce sandalın üzerinde yüzdüğü nehir, gökyüzünde incecik bir çizgiden ibaretti artık. Çizginin üzerindeyse mağara ve oradan bakan Ninn’ler görünüyordu.

“Şunlara bakın.” diye cıvıladı Max. “Kalın kafalılar, arkamızdan bakakaldılar, bir de çenelelerini ovuşturuyorlar!”

Max’in bu neşesinin iyiye işaret olduğunu düşündü Eric. Biliyordu ki Max, Keeah için endişeleniyordu. Ve tabii ki bir de Sparr ve Altın Arı için.

Ninn’lerin gözlerini dikerek bakmayı bırakıp, onları takip etmeye başlamalarının an meselesi olduğunu biliyordu. Sandal yavaşça uçmaya devam etti ve şehrin etrafını çeviren dev duvarların yanına yumuşak bir iniş yaptı. Çocuklar sırayla sandaldan indiler. Bastıkları yer, sert ve tozlu du.

“Başardık.” dedi Julie. “Gerçekten buradayız.”

“Ama duvarın yanlış tarafında duruyoruz.” dedi Neal. “İçeriye girmeyi nasıl başaracağız?”

Daha kimse ağzını açmadan duvarın üzerinden hızla kendilerine doğru gelen bir şey belirdi.

Bu yaratık, yeşil kıyafetler giymişti ve bir halatın ucunda sallanıyordu.

Çocuklara tam çarpacakken, “Aiiiiii!” diye haykırdı yaratık. Neal ve Eric geriye doğru kaçmaya çalışırken Max’in üzerine düştüler. Julie ise kendini koruyamadı ve savrulurak yere düştü.

“Hey! Aynamı çaldı!” diye haykırdı Julie. İleri doğru atıldı, ama o daha yetişmeden yaratık hızla koşup halata tırmanmaya başlamıştı bile. “Halat, yukarı çek!” dedi yaratık.

“Durdurun onu!” diye haykırdı Julie.

Güçlü bir sıçramayla Max de halata tutundu ve yaratığı tutup aşağı çekti. Tekrar tutunmaya çalıştığındaysa Neal arkasından yakalayıp onu sıkıştırdı. Son olarak Eric yetişip yaratığı düşürerek kollarını sıkıca yere bastırdı.

“Pes ediyorum! Siz kazandınız!” Çıkan ses daha çok bir cıyıklama gibiydi.

Yaratığın yüzü tıpkı bir fareninki gibiydi, bıyıkları ve sivri bir burnu vardı. Kolları uzun ve kashydı. Bacaklarıysa maymunlarınkı gibi kısa, eğriydi. Üzerindeki gömlek parlak yeşildi ve sırtında deri bir çanta taşıyordu. Ayakkabılarının ucu sivriydi, yukarı doğru kıvrılmıştı.

Çocuklar onu serbest bırakınca bir anda kalktı ve eğilerek selam verdi. "İzin verin, kendimi tanıtayım. Bendeniz, Agrah-Voor hırsızlarının başı, Shago (Şego). Parmaklarım, bir şeyleri kapmak ve kollarım da..."

"Sadece, aldığın şeyi geri ver!" diye emretti Julie. Yüzünde tehdit edici bir bakış vardı. Elini yaratığa doğru uzattı. "O çaldığın şey, Galen'in aynası. Ve eğer bu yaptığını öğrenirse seni..."

"Galen!" Shago'nun bıyıkları bir anda kıvrıldı. "Oh! Droon'un ilk büyücüsü, Galen mi? Oh! Neden daha önce söylemediniz?" dedi. Sonra yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi, öyle ki kulakları bile oynadı. Deri çantasından çıkardığı aynayı Julie'ye geri verdi. "Kraliçe Hazad (Heyzıd) sık sık Galen'le konuşur. Oh! O Droon'un en yüce kahramanlarından biridir!"

“Galen, bizi buraya Prenses Keeah’a yardım etmemiz için gönderdi.” dedi Eric. “Kraliçe Hazad kim?”

Shago homurdandı. “Agrah-Voor’un hükümdarı tabii ki! Gelin. Sizi ona...”

Furrşş! Gökyüzündeki gümüş renkli su çizgisi aniden aralandı. Ninn askerleri, çocukların yaptığı gibi, sırayla suya atılıyorlardı, tabii oradan da gökyüzüne.

“Ninn’ler peşimizden geliyor.” dedi Julie. “Acele etsek iyi olur! Hadi!”

Shago halata sıkıca tutunurken tekrar homurdandı. “Şişko Ninn’ler. İndikleri yerde krater açacaklardır! Hadi, gelin. Beni takip edin!”

Shago heyecanlanınca sesi tizleşiyordu. Ama gülüşü Eric’in hoşuna gitmişti.

“Beni takip edin!” diye tekrarladı Shago. Devasa duvara doğru hızla gidiyordu. “Tabii Ninn’lerle biraz gevezelik etmek istiyor olabilirsiniz!”

“Eğer seçme şansım varsa.” dedi Neal. Hırslının arkasında hızla ilerliyordu. “Sanırım seni takip etmeyi tercih ederim. Hadi daha hızlı gidelim!”

Ama gidemedi. Hiçbiri gidemedi.

Shago duvara ulaştığı anda durdu ve bir şeyler mırıldanmaya başladı. Sonra yavaşça ve sessizce, taş duvarın içinden geçti. Bu çocuklar için imkânsız bir şeydi.

“Aman Tanrım!” dedi Eric heyecanla. Duvara çarpmamak için zor durmuştu. “Sanırım, bu bizim ilk hayaletimiz!”

* *
Beş * *

Hayalet Kraliçe

“Hayalet ya da değil.” dedi Julie. “Shago şu anda bize yardım edebilecek tek kişi! Shago, geri gel!”

Pomp! Boing! Ninn’ler yere düşüp oldukları yerde sektiler, sonra doğrulup çocukların arkasından koşmaya başladılar.

“Off!” diye homurdandı Neal. “Hey, Shago!”

Hırsızın başı, bir anda duvarın üstünden çıkıverdi. “Neden durdunuz?” diye seslendi aşağı doğru.

“Biz hayalet değiliz!” diye bağırdı Julie. “En azından şimdilik!”

“Ama bunun için çok beklememiz gerekmeyecek sanırım.” dedi Eric. “Tabii sen şu halatı uzatmazsan!”

“Halat, aşağı!” dedi. Halat aşağı doğru çözüldü, ucu çocukların ayaklarının dibine düştü. Çocuklar halata dokundukları anda halat onları yukarı çekmeye başladı. Çok geçmeden duvarın tepesine varmışlardı bile.

Böbürlenerek, “Benim sihirli halatım!” dedi Shago. “Onu bir cadıdan çaldım. Ama benim bir hayalet olduğumu sanmayın.”

“Ama o duvarın içinden geçtin!” dedi Neal.

Hırsız kıkırdadı. “Bir keresinde, bir büyü kitabı çalmıştım. Oradan bir iki numara öğrendim. Yanlış anlamayın. Agrah-Voor’da sadece savaş kahramanları yaşar.”

“O zaman senin burada ne işin var?” diye sordu Julie.

Shago’nun küçük, kahverengi gözleri nemi. “Ailem burada. Onlar gerçek hayalettirler.”

Paatt! Küütt! Ninn’ler duvara vuruyorlardı.

“Kraliçeye olanları anlatmalıyız.” dedi Shago. “Halat aşağı!” dedi. Halat kentin içine doğru sarktı.

Eric gözlerine inanamadı. Agraph-Voor, mor taşlardan yapılmış koyu renkli çatılarla kaplı, yamuk yumuk yapılardan ve yıkık dökük kulelerden oluşan bir şehirdi. Tam ortasında da devasa bir çeşme vardı.

Julie; ilerideki büyük, ahşap kapıyı işaret etti. “Çıkış bu mu?” diye sordu.

Shago başını salladı. “Bu Hayat Kapısı. Droon tekrar barış içinde yaşayan bir diyar olduğunda hayaletler o kapıdan çıkacaklar. Böylece yeniden yaşayabilecekler. Ama ne yazık ki, kapı yıllardır böyle kilitli.”

“Lort Sparr yüzünden mi?” dedi Julie.

Shago dişlerini gıcırdattı. “Şeytanın ta kendisi o.”

Halat onları, birbirini çaprazlamasına kesen sokakların arasına bıraktı.

“Nerede olduğunuzu nasıl anlayabiliyorsunuz?” diye sordu Neal. “Bu sokakların hepsi birbirine benziyor ve aynı yere gidiyor.”

Shago, ona bakıp gülümsedi. “Borular sayesinde.” dedi. Yerin üstünde duran, örümcek ağı gibi birbirine geçmiş boruları gösterdi. “Borular, dış duvardan çeşmeye kadar gidiyor. Çeşmenin oraya vardığımızda kraliçeyi bulacağız!”

Neal, Eric’i dirseğiyle dürttü. “İyi ki, bu borularda bir sızıntı yok!”

“Eğer olsaydı da senin tamir etmene izin vermezdik.” dedi Julie.

Shago bıyıklarını titretti ve halat yere düştü.

Futbol sahası büyüklüğünde, kaldırım taşlarıyla döşenmiş bir meydana girdiler. Tam ortada bulunan çeşmeden kristal renkli sular fışkırıyordu. Çeşmenin etrafındaysa rengârenk deri kıyafetleri ve zırhları içinde, her türden kadın ve erkek vardı.

Savaşçılardan bazıları, diğerlerine büyük taşlar fırlatıyordu. Onlar da eski kılıçları paslanmış zırhlara vurarak kıvılcımlar çıkartıyordu. Bir diğer grup da meydanın etrafında koşu yarışı yapıyordu.

“Droon’un kahramanları!” diye fısıldadı Shago. “Tekrar hayata dönecekleri gün için hazırlık yapıyorlar.”

“Pek hayalet gibi görünmüyorlar.” dedi Ne-
al. “Rengârenkler. Onlar gerçekten, bilirsin...”

“Ölüler.” dedi Shago. “Hergün, Droon da ba-
rış olması ümidiyle uyanıyorlar. Ama zaman iler-
ledikçe umutlarını ve renklerini kaybediyorlar.
Tıpkı hayatları gibi. Akşam olmaya başladığında
siz de göreceksiniz görüntüleri değişecek.”

Bu gizemli sözlerin ardından, Shago onları
ahşaptan yapılmış bir tahtın yanına götürdü.
Yastık görünümlü, Lumpie (Lampi)’ler tahtın
etrafında güvenliği sağlamak için dikkatlice du-
ruyorlardı. Tahtın üzerindeyse yaşlı bir kadın
oturuyordu.

“Kraliçe Hazad.” dedi Sago yavaşça ve eğile-
rek kraliçenin önünde selam verdi.

Kraliçe Hazad güzel ama çok yaşlı görünü-
yordu. Başının üzerinde bir taç vardı; ama ço-
cukların daha önce gördüğü taçlar gibi parlamı-
yordu. Sanki ağaç dallarından yapılmış gibi, ga-
rip bir görüntüsü vardı.

Yaşlı olmasına rağmen, kraliçenin yanak-
ları pespembeydi ve açık turuncu bir cübbe
giyiyordu.

“Bastonum lütfen.” dedi kraliçe. Yaşlı bir örümcek trol aradan çıkarak ağaçtan oyulmuş bir değnek getirdi.

Çocuklara doğru eğilerek, “Hoş geldiniz.” dedi kraliçe. “Pek de iyi haberlerle gelmediğinizi hissediyorum. Bizim pek ziyaretçimiz olmaz da.”

Eric, eğilerek selam verdi. “Kusurumuza bakmayın.” dedi. “Ben Eric. Bunlar da arkadaşlarım; Neal, Julie ve Max. Sparr, Prenses Keeah’ı alıkoydu ve şu anda onu buraya getiriyor. Galen, bizi ona yardım etmemiz için gönderdi. Ayrıca sizi bir konuda uyarmamız gerekiyor.”

“Sparr, Altın Arı’nın burada olduğunu biliyor,” dedi Julie. “Çılgına dönmüş durumda. Onu almak için her şeyi yapabilir.”

“Bir de Ninn’ler var, şu anda duvarda bir delik açmak için uğraşıyorlar.” diye ekledi Neal. “Gelirken bizi takip ettiler.”

Kraliçe derin bir nefes aldı. Yüzü sanki şimdi daha solgun görünüyordu. “Muhafızlar!” diye bağırdı.

Zırlı askerler hızla gelip kraliçenin önüne dizildiler. “Kraliçemiz!” dediler.

“Halkı bir araya toplayın.” diye emir verdi kraliçe. “Agrah-Voor tehdit altında.” Muhafızlar telaşla etrafa dağıldılar.

Kraliçe, çocuklara döndü. “Sparr, size veya Prenses Keeah’a zarar veremez. Ama burada fazla kalmamanız gerek.”

“Bu yüzden buradayız.” dedi Eric. “Ve bir de Sparr’ın Altın Arı’yı almasına mâni olmak için.”

“Altın Arı!” dedi kraliçe. Sanki geçmişte ona çok acı vermiş bir şeyi hatırlamış gibiydi. “Aşkî nefrete, güzeli çirkine, yaşamı ölüme çevirebilecek, ucunda iğnesi olan lanetlenmiş bir şeydir.”

Kraliçe, Altın Arı’yı anlatırken çocukların tüyleri diken diken oldu.

“Uzun zaman önce, Galen onu büyüleyip saklamıştı.” diye devam etti kraliçe. “Ama lanetli gücü uzun süre gizli kalmasını engelledi. Sparr, Altın Arı’yı almak için benimle savaştı. Altın Arı’yı ondan uzak tutmayı başardım, ama hayatımı kaybettim. Buraya gelirken onu da yanıma aldım. Uzun yıllar bu bir sır olarak kaldı.”

Uzaktan çakan bir şimşegin sesi gökyüzünde yankılandı.

“Şimdiye kadar.” dedi Julie.

“Sparr, duvarı yıktı!” diye bilgi verdi muhafızlardan biri.

Adam konuşurken kraliçenin yüzü daha da solgunlaştı. Ve artık rengi solan sadece yanakları değildi. Üzerindeki parlak turuncu cübbenin rengi de giderek soluyor, kül rengine dönüşüyordu.

Ninn’ler hızla sokaklarda koşuşturmaya başlayınca diğer savaşçıların rengi de solmaya başladı.

Eric korkuyla titredi. Bunun ne demek olduğunu biliyordu. Umutlarını yitiriyorlardı.

“Off! Off!” diye bağırdı Shago telaşla. “Ben yalnızca bir hırsızım, bir savaşçı değil. Saklanmalıyım!” dedi ve çabucak gözden kayboldu.

Çok geçmeden, Ninn’ler tüm medyanı kaplamıştı. Lort Sparr da savaşçıları ile birlikte meydana girdi. İki Ninn, Keeah’ı tutuyordu. Prenses hâlâ kendinde değildi.

“Altın Arı, nerede?” diye gürledi Sparr. Kulaklarının arkasındaki yüzgeçlerin rengi ateş

kırmızısına dönüştü. “Cevap ver Kraliçe Hazad!
Ya da tüm şehri mahvetmemi izle!”

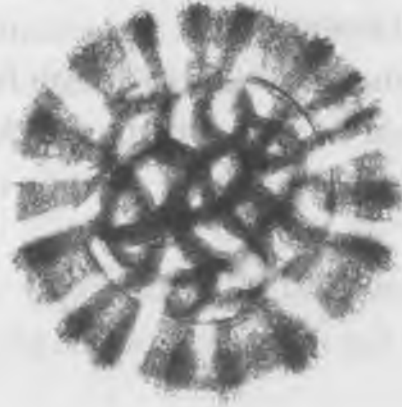
“Sana hiçbir zaman söylemeyeceğim!” diye
cevap verdi kraliçe.

“O zaman, Prenses Keeah’ın bir hayalete dö-
nüşmesinden de sen sorumlu olacaksın!”

*

*

* *
Altı * *

Dehşet Duvarları

Şeytani büyücü, Keeah'ı ite kaka meydanın ortasına getirdi.

Prenses hiç itiraz etmeden sessizce duruyordu. Sparr pelerininin altından siyah küreyi çıkardı ve Keeah'ın üzerine koydu.

“Ne yapıyor?” diye sordu Max.

“Bilmiyorum.” dedi Eric. Hâlâ kürenin, onu ışığıyla vurduğu yerdeki acıyı hissedebiliyordu. “Ama o şey gerçekten canımı sıkmaya başladı.”

Eric öne doğru bir adım attı. “Sparr, bırak Keeah’ı gitsin! Ona burada zarar veremezsin, neden boşuna uğraşıyorsun?”

“Evet,” diye homurdandı Neal. Eric’e doğru yaklaştı. “Neden geldiğin yere sürünerek geri dönmüyorsun?”

Büyücü yavaşça döndü. Kulaklarının arkasındaki yüzgeçler artık sınırdan simsiyah olmuştu. “Sizler, Yukarı Dünya’ya gelip görevimi tamamladığımda bu kadar cesaretli konuşamayacaksınız!”

Görev mi? diye düşündü Eric. Ne görevi?

Ardından Sparr tekrar küreye doğru döndü. Parmaklarını uzattı ve bir şeyler mırıldanmaya başladı.

“Prensesimizi rahat bırak Sparr!” diye bağırdı kraliçe.

Sparr’ın gözleri parladı. “Ah, tabii! Prensesinizi rahat bırakacağım. Onu rahatsız edecek kimse olmayacak artık. Onun içinde rahat olacaktır!”

“Neyin içinde?” diye bağırdı Eric.

“Bunun içinde!”

Sözcükler ağzından döküldüğü anda, küreden çıkan ışık Keeah'ın etrafını sardı.

Birden “çaaatt” diye bir ses duyuldu. Kaldırım taşlarını yarararak prensesin arkasından bir duvar çıktı. Dört metre yüksekliğinde, uçları sivri bir duvardı.

Sparr kahkaha attı. “Keeah uyan!”

Prensес gözlerini kırptı, sonra etrafına baktı. “Neredeyim ben?”

“Yeni evinde!” diye cevap verdi Sparr. “Küre... devam et!”

Çaaat! Bu kez yeri yaran duvar, prensesin tam yanında yükseldi. Bir diğeri, öteki yanını kapadı. Dördüncü bir duvar da yerden çıkarak önünü kapadı.

“Dur!” dedi kraliçe.

Ama duvarlar yerden çıkmaya devam ediyordu.

Bazıları içeri, bazılarıysa dışarı doğru bükülüyordu. Her biri sonunda eğri büğrü bir hâl aldı. Keeah'ın etrafını tamamen kapatana kadar dizilmeye devam ettiler.

“Bu bir labirent!” dedi Julie duraksayarak.

“Sparr, onu bir labirente hapsediyor. Keeah çıkış yolunu hiçbir zaman bulamayacak!”

Çaatt! Son duvar da yerini alınca meydanda bir sessizlik oldu. Labirent tamamlanmıştı. Duvarlar tüm meydanı kaplıyordu.

Sparr tekrar kahkaha attı. “Prensesinize zarar veremeyebilirim. Ama bu labirentten çıkmanın sadece bir yolu var. Ve bunu tek bilen de küre. Yolu bulması günlerini alacaktır. Hatta, belki de haftalarını. Büyük bir ihtimalle de sonsuza dek orada kalacak! Eğer prensesiniz tek bir hata yapacak olursa bir hayalet olacak.”

“Biz onu dışarı çıkaracağız!” dedi Julie, kesin bir ifadeyle. “Bizi durduramazsın!”

Sparr’ın yüzünde çirkin bir gülümseme belirdi. “Sizi durdurmak gibi bir niyetim yok. Sizler arkadaşınıza yardım etmek için kalacaksınız. Ve birer hayalete dönüşeceksiniz! Ha-ha! Renginizin solduğunu şimdiden görülebiliyorum!”

Sparr’ın şişko askerleri gülmekten iki büküm oldular.

Büyücü kendi etrafında döndü. “Bu baş belası çocuklar yolumdan çekilince arımı rahatlıkla bulabileceğim. Ninn’ler! Şehri yağmalayın! Kraliçe Hazad, bana aradığımı hemen vermediğin için çok pişman olacaksın.”

Sparr, Ninn’lere emir verdi. Onlar da Altın Arı’yı bulmak için, önlerine gelen her şeyi parçalayıp dağıtmaya başladılar. Hayaletler onlara engel olmaya çalıştı; ama Ninn’ler engel tanımadan ilerlemeye devam ettiler.

Çocuklar, labirentin önünde tek başlarına kaldılar.

“Keeah-eeah-eeah!” diye bağırdı Julie. Sesi labirentin kara duvarları arasında yankılandı.

Kulaklarında yankılanan bir diğer şey de kavga sesleriydi. Max, labirentin önünde gidip gelirken sızlanmaya başladı. “Ne yapmalı? Ne yapmalı?”

Eric, üzerinde sanki bir fil oturuyormuş gibi hissediyordu. Galen’in kum saatine bakmasına bile gerek yoktu. Keeah’ı zamanında dışarı çıkarabilmenin bir yolu yoktu. Sparr, Altın Arı’yı

bulacak ve daha da güçlenecekti. Prens de sonsuza dek Kayıplar Ülkesi'nde kalacaktı.

Tüm bu düşünceler içinde, dev labirentin üzerindeki bir şey Eric'e tanıdık geldi.

Bu nasıl olabilirdi?

Labirent çok büyüktü. Sparr merkeze ulaşmanın tek bir yolu olduğunu söylemişti, ama yolu kimse bilmiyordu.

Hiç kimse.

Hiç kimse mi?

*
*
Yedi
*

Zihin Gözü

Eric labirente dikkatle bakıyordu, bunu daha önce bir yerde gördüğüne emindi.

“Bu imkânsız.” diye bağırdı.

“Cidden, imkânsız,” dedi Neal. Büyücünün verdiği kum saatine baktı. “Onu zamanında bulmamızın imkânı yok. Herkes hayalet olmaya hazır olsun. Annem gerçekten çok ama çok kızacak!”

“Hayır.” dedi Eric. “Demek istediğim, ben bu labirenti daha önce de gördüm, ama nerede olduğunu bir türlü çıkaramıyorum.”

Eric başında bir ağrı hissetti. Bu, kürenin onu ışığıyla vurduğu zamanki ağrıyla aynıydı.

Hâlâ ağrıyordu.

“Aman Tanrım!” dedi nefesi kesilirmişçesine. “Çizgiler! Kürenin ışığı beni vurduğunda çıkan garip çizgiler. Cam topun üzerindeki şekil bu labirentin aynısı.”

Julie gözlerini kırptırdı. “Yolu *biliyor* musun?”

Eric gözlerini kapadı. Birden kendini çok çaresiz ve aptal hissetti. “Şeklin bir kısmını gözümün önüne getirebiliyorum, ama tümünü hatırlayamıyorum.”

“Galen senin zihnini açabilirdi.” dedi Max. “Eğer burada olsaydı. Ama tabii ki, burada...”

Julie mutluluktan zıplamamak için kendini zor tuttu. “Ayna! Galen’i çağırabiliriz!” Cebinden büyücünün aynasını çıkarıp elini hızlıca üstüne sürtmeye başladı.

Galen’in yüzü aynada belirdi. “Ah! Dostlarım. Kral Zello (Zelo) ile birlikte, Sparr’ın yılanlarının örümcek trollere zarar vermemesi için uğraşıyoruz. Sizde ne haberler var?”

“Sparr, küresinin yardımıyla korkunç bir labirent oluşturdu.” dedi Julie. “Keeah içeride hapis kaldı.”

“Ve Eric, içeriye giden yolu bildiğini düşünüyor.” dedi Neal. “Bunu daha önce görmüş. Ama tamamını hatırlayamıyor.”

“Zihnini serbest bırakmalıyız.” dedi Max.

Eliyle işaret ederek, “Eric, yaklaş.” dedi büyücü. Aynanın yüzeyinde bir ışık parladı. “Uykuya dalmanı sağlayacağım. Uyandığında labirentin tümünü hatırlayacaksın.”

“Hazırım.” dedi Eric.

“Uykun var.” dedi Galen yumuşak bir sesle. “Çok uykun var. Göz kapakların giderek kapanıyor.”

Eric aynanın yüzeyinde oynayan ışığa baktı. Zihni sürükleniyor gibiydi. Uykusunun geldiğini hissediyordu.

Galen’in onunla konuştuğunu biliyor; ama ne dediğini anlayamıyordu. Sanki bir yerlerden düşüymüş gibi hissediyordu kendini. Sonra, bir anda tamamen ayıldı.

Gözleri açıldı. Ayna boştu. Galen gitmişti.

“Hıh? Ne oldu?” dedi.

“Sanırım, hipnotize oldun.” dedi Julie. “Bir şey hatırlıyor musun? Düşün Eric. Düşün.”

Eric gözlerini kapadı. Çevresindeki tüm sesleri zihninde susturmaya çalıştı. Uzaktan gelen kılıç sesleri, homurdanan Ninn’ler, haykıran hayaletler...

Eğer sesleri yok etmeyi başarabilirse belki de...

Buradan gir.

Gözlerini açtı. “Kim dedi onu?”

Neal, ona bir bakış attı. “Ne dedi? Tek konuşan sensin.”

Gir. Sonra sola doğru üç adım at.

Eric labirente girdi.

Neal, Max’e doğru döndü. “Arkanda örümcek ağı bırakırsan iyi olur, böylece geri dönerken yolu kaybetmeyiz.”

Max’in gözleri parladı. “İyi fikir Neal.”

Neal omuz silkti. “Fikirlerim her zaman iyidir.”

“Üç adım sola.” dedi Eric. “Sonra...”

Sağ, sol, düz, sol, tekrar sol, iki sağ, keskin bir zikzak. Saatlerdir labirentin içinde gibiydiler.

Ama Eric yanlış bir hareket yapmadı. Her dönüş, her açılış, her zikzak zihninde apaçık görünüyordu.

Sonunda, bir kez daha sağa doğru döndüler ve üzeri bomboş bir duvarla yüz yüze geldiler.

“Ne?” dedi. Gözlerini tekrar kapadı.

Duvar yine gözünün önüne geldi.

Ne oldu? Neler oluyor?

“Baskı yapmak istemem.” dedi Neal. “Ama burada zaman kaybediyoruz.”

Eric ellerini duvarın üzerine koydu. Soğuktu. Agraph-Voor'da akşam olmak üzereydi. Yakında zamanları tükenecekti. Birden çok korktu. Keeah'nın burada hapis kalacağından korktu. Onları yanlış yola soktuğundan ve hayalete dönüşeceklerinden korktu. Hepsi onun hatası olacaktı.

“Burada bir yanlışlık var.” diye mırıldandı. Korkusunu yenmeye çalışıyordu. Geldiği yöne doğru baktı. “Geriye dedi.”

Julie, geriye doğru ufak adımlarla ilerlerken Max'e korku dolu gözlerle baktı. “Burası geldiğimiz yol değil.”

“Off!” diye homurdandı Neal. “Yanlış taraf.”

“Susun!” Eric, zihnini topladı ve dikkatlice düşündü. Hayır, yanılmıyordu. Yanılmıyordu.

Tekrar biraz önce önünde durduğu duvarın yanına geldi. Duvarın sert yüzeyine eliyle bastırmaya başladı. Duvar hareket etti.

“Keeah?” diye fısıldadı.

İşte oradaydı. Eric, adını söyler söylemez duvar kayıp gitmişti.

“Eric! Julie! Neal! Max!” diye bağırdı neşeyle. Neredeyse mutluluktan ağlayacaktı.

Max olduğu yerde zıplamaya başladı. “Prensesim!”

Dışarıdaki kavga sesleri duvarların arasında gök gürültüsü gibi yankılanıyordu.

“Kutlamayı daha sonraya bırakalım arkadaşlar.” dedi Julie. “Sparr hâlâ aptal arısını arıyor. Hayaletlerin bize ihtiyacı var.”

Keeah titredi. Sonra meydan okurmuşçasına gözlerini kıstı. “Onu durdurmalıyız!”

Dışarı çıkmak için Max’in gümüş renkli ağını takip ettiler. Dövüş sesleri, onlar çıkışa yaklaştıkça daha da artıyordu.

Pek çok bina yerle bir olmuştu.

“Aman, aman!” diye haykırdı bir hayalet, yanlarından geçerken.

Eric, onu hemen tanıdı. Meydana ilk geldiklerinde birbirlerine taş atan savaşçılardan biriydi. Şimdi kendini zor taşıyor gibiydi. Sanki duman yükselip insan şekli almıştı.

“Kahramanlar umutlarını kaybettiler.” dedi Eric. “Tıpkı Shago’nun dediği gibi. Günün sonunda gerçekten birer hayalet oluyorlar.”

“Sonsuza dek Agrah-Voor’da kalacaklarından korkuyorlar.” diye ekledi Julie.

“Hayır, kalmayacaklar.” dedi Keeah. “Eğer yardım edebilirsem.”

Etrafı yıkık dökük kulelerle çevrili küçük bir meydana girdiler. Yıkıntıların üzerine çıkarak onları gözetlemeye başladılar.

Hayaletler ve Ninn’ler dövüşmeye ara vermişti. Sparr, yaşlı kraliçeye doğru yaklaşıyordu.

“Şehrinde, taş üstünde taş bırakmıyoruz.” diye gürledi Sparr. “Ama şimdi düşünüyorum da Altın Arı’yı içinizden biri saklıyor. Eğer o kişi kendiliğinden ortaya çıkmazsa hepiniz öleceksiniz!”

“Hiçbir canlı bize zarar veremez, biliyor-sun.” dedi kraliçe.

Büyücü sırttı. “Hiçbir *canlı*... evet. Bu aklı-ma geldi. Ninn’ler! Kutuyu getirin!”

Eric, Keeah’a döndü. “Bu yeni bir silah mı? Kutu mu? Peki, içinde ne var?”

“Büyük bir ihtimalle çikolata değildir.” dedi Neal.

Altı Ninn, sürükleyerek bir kutu getirdiler. Kutuyu güçlkle çekiyorlardı. Adım attıkça yüzleri daha da kızarıyordu. Sonunda kutuyu ortaya getirdiler, kapağını açtılar ve korkuyla geri çekildiler.

“İçinde ne var?” diye sordu Julie.

Kutunun üzerinde garip, eski bir yazı vardı.

“Of, hayır!” dedi Keeah telaşla. “Umarım bu...”

“Korkarım, öyle.” dedi Max yumuşak bir ses tonuyla. Kutunun üzerinde yazanı görmüştü. “Skorth (Skort) Savaşçıları!”

*

*

Çok geçmeden kutudan başka bir kemik daha fırladı. Sonra bir diğeri ve bu böyle devam etti. Göz açıp kapayınca kadar ortalık kutudan fırlayan kemiklerle dolmuştu.

“Sparr, durdur şunu!” diye emretti kraliçe. Hayaletler etrafına toplanmıştı.

Büyücü, kraliçenin sözlerine kulak asmadı.

“Yüksel!” dedi bir daha ve kutudan fırlamış rastgele duran kemikler bir iskelet oluşturmaya başladılar.

İki ayak yan yana geldi. Bacaklar gelip üstlerine yerleşti. Omurga titreyerek bir araya geldi ve kemik yığınınından iki kol uçarak gövdeye tutundu. Parmaklar tıkırdayarak yerlerini aldılar. Ve sonunda, bir kafatası uçarak boynun üzerindeki yerini aldı.

Kemik yığını bir kez kıpırdadı, çenesini oynattı ve hazır ola geçti. Sparr tekrar bir kahkaha attı.

“Onun gülüşüne gerçekten katlanamıyorum.” dedi Neal. “Çünkü genellikle ortada pek de gülünecek bir şey olmuyor.”

“Bu sefer de gülünecek bir şey yok.” dedi Keeah. “Bir şeyler yapmalıyız.”

“Kesinlikle.” dedi Eric yutkunarak. “Ama ne?”

İlkinin ardından, sekiz iskelet savaşçı daha parçalarını bir araya getirerek hazır ola geçtiler. Sonra her biri, kutudan zırhlarını ve silahlarını aldılar.

Skorth'lardan bazıları kalın zırhlar kuşanıyordu. Bazılarının kafaları açıkta kalmıştı. Böylece kemikli kafaları ve sırttıktıklarında yüzlerinde beliren o korkunç ifade sürekli görünüyordu. Ama her birinde, uçları iyice bilenmiş, mızraklar ve bıçaklar bulunuyordu.

Skorth'lar zırh ve silahlarını kuşandıktan sonra, Sparr'ın emirlerini yerine getirmek için, hazır olda beklemeye başladılar.

“Demek, hiçbir canlı size zarar veremez, öyle mi kraliçe?” dedi Sparr, kahkahalar içinde. “O hâlde, Skorth Savaşçıları'na dikkatle bakın! Onlar ölümler! Ezelden beri, onların tek amacı yok etmek olmuştur. Eğer Altın Arı'yı bana vermemekte ısrar ederseniz eminim onlara pek fazla itiraz edemeyeceksiniz!”

Bu sözlerin ardından, Sparr siyah küresini havaya fırlattı.

Zzzzz! Küre havada dönerek hayaletlerin üzerine ışık saçmaya başladı.

Kraliçe ve askerleri oldukları yerde titrediler, sonra hareketsiz kaldılar.

“Sparr, onları etkisi altına alıyor.” diye fısıldadı Keeah. “Tıpkı bana yaptığı gibi.”

“Bu kadar yeter!” dedi Eric. “Bu hayaletlerin kendilerini koruyabilmesi gerekiyor. O aptal beyzbol topunu saha dışına fırlatmanın zamanı geldi!”

“Nasıl?” dedi Neal. “Neredeyse beş metre yüksekte duruyor!”

Eric bir türlü emin olamıyordu. Öylece düşünürken Ninn’lerin arasında dolaşan birinin olduğunu fark etti. Sparr, Skorth’lara bir şeyler söylemeye devam ediyordu. Bu arada Shago sinsice arkalarından dolanıp Ninn’lerin eşyalarını çalıyordu.

Eric sırttı. “Shago! Etrafta yürütülecek bu kadar çok şey varken ortadan kaybolmayacağını biliyordum!”

“Evet.” dedi Juliè. “Halat... buraya!”

Bir anda, hâlâ omzunda asılı duran halat Shago’yu çocukların yanına çekti.

Hoop! Shago, çocukların üzerine çıktığı yığının arkasına düştü.

“Dostlarım! Bakın bende ne var! Bir Ninn oku!”

“Shago yardımına ihtiyacımız var.” dedi Eric.

Küçük hırsız sızlanmaya başladı. “Ben kahraman değil, bir hırsızım.”

“Her ikisini de olmak senin elinde.” dedi Keeah.

“Bir planım var.” dedi Eric. O düşüncelerini anlatırken Shago’nun kulakları zevkten titredi.

“Bunu yapabilirim!” dedi. İki tarafına da dikkatlice baktıktan sonra, yığının arkasından fırladı. Bir dakika sonra, elinde ince bir sopayla geri döndü. Sopayı, Eric’e verdi.

Julie gözlerini kırpmıştırdı. “Bu, Kraliçe Hazad’ın bastonu, değil mi?”

Shago kısık sesle söylendi. “Orada, en az yüz Ninn var. Bulabildiğim en iyi şey buydu.”

Hırsız, aceleyle koşmaya başladı. Eric de onu takip etti.

Sparr, büyüü sözler mırıldanmayı bitirmişti.

“Şimdi, gidin Skorth’lar. Eğer mecbur kalırsanız tüm hayaletleri yok edin. Altın Arı’yı bulun!”

Gacıır Gucur! İskeletler döndü ve savunmasız hayaletlere doğru yürümeye başladılar.

Sparr gülmeye başladı. “Bu iyi...”

Bir kulenin tepesinden, “Asıl iyi olan nedir bilmiyorsun Sparr!” diye haykırdı Eric. “Shago neredesin?”

“Buradayım!” Shago, elinde bir Ninn oku ve yayıyla yıkık dökük bir başka kulenin tepesinde duruyordu. “Ailem, senin yüzünden hayalet oldu Sparr! Şimdi ödeşme zamanı!”

Zınk! Alevli oku, Sparr’a doğru fırlattı. Sparr, kendini korumak için geri gitti.

Ardından, Julie, Neal, Keeah ve Max, Skorth’lara taş fırlatmaya başladılar.

Sonunda Eric, bulunduğu kulenin üzerinden atladı. Bir eliyle sihirli halata tutunuyor, di-

ger eliyleyse kraliçenin bastonunu tutuyordu.
“Halat, şu topa doğru!” diye haykırdı.

Halat, meydanın üzerinden geçerken Eric parlayan küreye doğru iyi bir vuruş yaptı.

“Vuruyor.” diye bağırdı Julie.

Çaatt! Küre, etrafına ışıklar saçarak milyonlarca parçaya ayrıldı.

“...ve topu sahanın dışına fırlatıyor, sayın seyirciler!” diye devam etti Neal.

Kraliçe titredi. Hayaletler kılıçlarını hazırlamaya başladılar. İskeletlerle savaşmaya hazırlardı.

Fakat Eric, vuruşunu yaparken küreden çıkan son ışık demeti zıplayarak kraliçenin bastonu boyunca ilerledi.

“Ahhh!” Eric acıyla haykırırken bastonu yere düşürdü.

“Beni yaktı!” Halattan kayarak yere indi ve ellerini ovuşturmaya başladı.

Skorth’lar ilerlemeye devam etti.

“Durun!” diye haykırdı büyücü bir anda. Meydandaki sesler kesildi. Baston, Sparr’ın ayaklarının dibindeydi. “Bu olabilir mi?” dedi.

Sparr, bastonun üzerinde elini gezdirdi. Baston, altına dönüştü ve küçülmeye başladı. İki yanından kanatlar çıktı. Bir ucu değişerek üçgen şekilli bir kafaya dönüştü. Ardından, gövde ve bacakların da tamamlanmasıyla birlikte ortaya çıkan şey bir arıydı.

On beş santim uzunluğunda bir yaban arısı.

Tamamen altından yapılmış bir arı.

“İşte benim müthiş gücüm!” diye bağırdı Sparr. “Bu sensin! Seni yeniden buldum!”

Altın Arı; vızıldamaya başladı, kanatları hızla birbirine çarpıyordu. Büyücü pelerininin altından demirden bir eldiven çıkardı. Arı, uçup kaçmaya fırsat bulamadan Sparr, eldivenli eliyle onu yakaladı.

Shago aniden bağırmaya başladı. “Onu almazsın!” Sparr’ın üzerine saldırdı; ama büyücü onu yere fırlattı. Sparr, Shago’nun deri çantasını alarak Altın Arı’yı onun içine attı.

Sparr hırsla, “Skorth, yok edin onları. Hepsi ni yok edin!” diye gürledi. “Gelin, Ninn’lerim! Buradan gidelim. Agrah-Voor, Kayıplar Ülkesi’dir. Bugün biz kazandık!”

Ninn'ler, homurdanarak büyücüyü takip ettiler. Bir dakika içinde gitmişlerdi.

Hayaletler bir tarafta, iskelet adamlar bir diğer tarafta duruyordu. Skorth'lar, kemikli çenelerini kütürdattı. Sonra pozisyon alıp mızraklarını doğrulttular. *Piyuff!*

“Sanırım bizi öldürmeyi planlıyorlar.” dedi Julie. Geriye doğru çekildi.

“Birden aklıma başka bir plan geldi!” dedi Neal.

“Seninle konuştuğumuz diğer plan mı?” diye sordu Eric.

“Tam üstüne bastın!” dedi Neal.

*
*
Dokuz
*
*

Hayat Kapısı'nın Karşısında

“Agrah-Voor’un hayaletleri, savaşın!” diye haykırdı Kraliçe Hazad. “Bu çocuklar, Droon’un geleceği!”

Hırrr! İskeletler, çocukların üzerine doğru saldırdılar. Ama hayaletler araya girdi. Hayattayken kullandıkları kılıçlarını sallayarak karşılık verdiler. Kraliçe Hazad bile, yerden bir ağaç kütüğünü aldığı gibi iskeletlere fırlattı.

Savaş sesleri tüm şehri doldurdu.

Kadınıyla erkeğiyle yaşlı insanların nasıl inarak savaştıklarını görmek Eric'i çok etkilemişti.

Kadın bir hayalet, "Droon için!" diye haykırdı. Elinde sıkıca tuttuğu eski bir kılıç vardı.

Diğerleri de hemen ardından, "Droon için!" diye bağırdı. Sanki bu eski bir savaş çılgılığıydı.

Kraliçe, çocuklara, "Çabuk olun!" dedi sert bir şekilde. "Shago, onları Hayat Kapısı'na götür. Bizler, Skorth'ları durdurmaya çalışacağız, sizinle orada buluşuruz."

"Kapının açılacağından emin misiniz?" diye sordu Keeah.

"Tek şansımız bu!" dedi kraliçe. "Acele edin!"

Daha fazla oyalanmadan dört çocuk ve Max, Shago'yu takip etmeye başladılar. Hırsız dar sokakların arasından zikzaklar çizerek ilerliyordu.

Eric, duvarın dışına doğru giden su borularını takip ettiklerini biliyordu.

Çok geçmeden, neredeyse duvar kadar yüksek olan, ağaçtan yapılmış, açılıp kapanan bir köprünün önüne geldiler.

"Hayat Kapısı." dedi Shago. "Ama uzun zaman önce askılar dondu ve zincirler de paslandı."

“Bu çok büyük!” dedi Julie. “Milyonlarca yıl açmak için uğraşsak da başaramayız.”

“On dakikaya ne dersin?” diye sordu Neal. Elinde Galen’in verdiği kum saatini tutuyordu. “Kumların hepsinin aşağıya düşmesine bu kadar zaman kaldı çünkü.”

Paatt! Küüt! Savaş sesleri artık daha yakından geliyordu. Çok geçmeden dar sokağın başında sıyrıtan bir Skorth belirdi.

“Tanrım, gülünce ne kadar da korkunç oluyorlar.” dedi Neal ve geriye doğru çekildi.

“Belli ki yaptıkları işi seviyorlar.” diye karşılık verdi Julie.

Hayaletler hızla arkalarından koştu, ama Skorth’lar daha hızlıydı. Eric, koşmak için döndü fakat ayağı bir su borusuna takıldı.

Mızrağın keskin ucu, borulardan birini deldi ve patlattı. Kristal berraklığındaki su delikten akmaya başladı. Skorth, mızrağı kaptı ve Eric’e tekrar saldırmak için hazırlandı.

“Kötü hamle, iskelet!” diye bağırdı Keeah. Neal ve Julie, iskeletle boğuşuyordu. Keeah da iskeleti arkasından tuttu.

“Aaaa!” Ve iskelet, Julie'nin üzerinden yere düşerek taşlara çarptı.

Eric toparlandı. “Teşekkürler, çocuklar!”

“Off, ya!” dedi Neal. Borunun delinmiş kısmından akan suların oluşturduğu birikintiye basmıştı. “Daha fazla su olacağını biliyordum. Bütün gün başka hiçbir şey olmadı sadece... buldum! Su! Eric, bana çoraplarını ver!”

Eric, gözlerini kırpıştırdı. “Bu biraz garip bir istek oldu.”

“*BANA ÇORAPLARINI VER!*” diye bağırdı Neal.

Eric, söylenerek çoraplarını çıkardı ve Neal'a uzattı, o da kendi çoraplarını çıkarmış elinde tutuyordu. Eric'in çoraplarını da alıp hepsini borunun delinen kısmına sıkıştırdı.

“Basınç artıyor.” dedi Neal. “Borudan gelen gümbürtüleri duyabiliyorum. Şimdi neler olacağını izleyin ve görün!”

Skorth'lar savaş pozisyonu alarak tekrar saldırdılar.

“Herkes kaçsın!” diye bağırdı Neal. Boruyu bir silah gibi tutuyordu. Boru gümbürtüyle

sarsılmaya başladı. İçeride artan basınç boruyu titretiyordu.

Skorth'lar çenelerini ktırdattı ve mızraklarını kaldırdı. Neredeyse, burun buruna gelmişlerdi. Neal bekledi.

Bekledi. Biraz daha yaklaşmalarına izin verdi.

Sonra bir anda sıkıştırdığı çorapları çekti.

Foooşşş! Boruda biriken su, şiddetle fışkıarak iskeletleri geri püskürttü.

Takır! Tukur! Kafatasları boyunların üzerinden fırladılar. Ayak ve el parmakları havada uçuşmaya başladı. Kollar ve bacaklar kaldırım taşlarının üzerine saçılmıştı. Tüm iskelet bölümü, birbiriyle alakasız kemikler yığına dönene kadar su fışkırmaya devam etti.

“Skorth'ların işi bitti!” diye bağırdı hayaletler. Çocuklara doğru sevinç içinde koşuyorlardı.

Eric ve arkadaşlarının nefesi kesildi. Ama bunun nedeni iskeletlerin icabına bakmış olmaları değildi, hayaletlere bir şeyler oluyordu.

“Onlar... değişiyorlar!” dedi Julie.

Evet, değişiyorlardı.

Kraliçe Hazad, topallayarak açılıp kapanabilen köprünün yanına gitmeye çalışırken kaftanının üzerindeki renkler sedef gibi parlıyordu. Yüzüne ve ellerine de tekrar renk gelmişti.

Ve bu sadece kraliçeye olmuyordu. Bütün hayaletlerin, küle dönmüş yüzlerine canlılık geldi. Ve kıyafetleri donuk griden parlak yeşile, maviye ve sarıya döndü.

“Neler oluyor?” diye sordu Neal.

“Gün bitiyor.” dedi Eric. Zar zor nefes alabiliyordu. “Sanıyordum ki...” Sözüünü tamamlamadı.

Kraliçenin gözlerinden süzülen bir damla yaş, sarılırken Eric’n omzuna düştü. “Sizin bugün göstermiş olduğu cesaret, bize umut verdi. Bizler boşuna ölmedik. Her şeye rağmen, Droon tekrar barışa kavuşabilir.”

Keeah öne doğru bir adım attı. “Özgürlüğümüzü kazanana kadar savaşmaya devam edeceğiz,” dedi.

Neal dirseğiyle Eric’i dürttü. “Oyunbozan olmaktan nefret ediyorum; ama bir sorunuz var.”

“Islak çoraplarımız dışında mı?” dedi Eric.

Neal kum saatini gösterdi. Yukarıdaki haznede sadece birkaç kum tanesi kalmıştı. “Zamanımız doldu.”

On

Agrah-Voor'a Veda

“Droon'un kahramanları!” diye bağırdı kraliçe. “Umut bize güç verecektir. Kapıyı açalım!”

Hayaletler, köprünün zincirlerine asılıp çekmeye başladılar. Tekrar güçlü ve canlıydılar. Tüm güçleriyle çektiler.

Zincirler gevşedi, askılar gerildi ve devasa kapı inmeye başladı.

Gümm! Büyük bir gürültüyle tamamen açıldı. Hayaletler saygıyla girişin önünde durdular, sonra sevinç çığlıkları atmaya başladılar.

“Oleey!” diye haykırdılar hep bir ağızdan.
“Hayat Kapısı açıldı!”

Çocuklara dönerek, “Bize armağanların en büyüğünü verdiniz.” dedi kraliçe. “Sizin sayenizde, Droon’a tekrar barış gelebilir. Sizin sayenizde, artık kayıp değiliz. Artık gitmeniz gerek, burada kalamazsınız.”

Eric konuşmaya çalıştı, ama ağzından tek bir söz bile çıkmadı. Boğazında beyzbol topu büyüklüğünde bir yumru vardı. Ağlamak istedi. Ama gitmeleri gerekiyordu.

“Sparr, Altın Arı’yı aldı.” dedi Keeah.

“Evet.” dedi Kraliçe Hazad. Yanakları pembe oldu. “Daha fazla gizli kalamazdı zaten. Yine de bugün için zafer bizim. Sizler gibi barış için mücadele eden savaşçıların varlığı sayesinde, Droon’un hayaletleri bu gece umutlarını yitirmeden uykuya dalacaklar.”

Ayağının birini köprünün üzerine koyarak, “Gelin.” dedi Max. “Gitmeliyiz. Bizim hayatlarımız bu kapının ardında.”

Eric yavaşça başını salladı. Hep beraber köprüden geçip sisin içine daldılar.

Hoop! Shago, duvarın üzerinden atlayarak çocukların yanına geldi. “Julie, sanırım bu senin.”

Üzerinde farklı şeyler olan şans bileziğini Julie’ye uzattı.

“Aman Tanrım!” dedi Julie. Bileğine bakıyordu. Bilezik kolunda yoktu. “Onu nasıl aldın?”

Shago sırttı, bu arada Julie de bileziği tekrar takıyordu. “Duvarın önündeki ilk karşılaşmamızda aldım. Hiç fark etmedin.”

“Ama Sparr senin çantanı çalmıştı, değil mi?” dedi Julie.

“O başka yere bakarken ben de bunu tekrar çaldım. Neal, Eric sizin de çoraplarınıza ihtiyacınız olacaktır.”

Shago, çorapları çocuklara uzattı. “Artık sevdiğim insanların yanına dönmem gerek. Bana ihtiyaçları var. Benim de onlara.”

Keeah gülümsedi. “Birgün tekrar karşılaşacağız.”

“Evet.” dedi Shago. “Ailemle birlikte Dron’da barış içinde yaşadığımız zaman. Ama o zamana kadar hoşça kalın!”

Çocuklar ne olduğunu anlayamadan Shago sıçrayarak tekrar duvarın üzerine çıktı. Droon'un diğer kahramanları da onu orada bekliyordu.

“Droon için!” diye bağıldılar.

Gümm! Hayat Kapısı kapandı. Zincirler bir süre daha hareket etti, sonra tekrar eskisi gibi durdular.

“Gitsek iyi olur.” dedi Eric sonunda.

Etrafları yoğun bir sisle kaplandı. Dikkatle ilerlemeye başladılar.

“Su sesi geliyor.” dedi Julie ve aşağı doğru baktı. “Burada bir havuz var. Sanırım içine atlamamız gerekiyor, değil mi?”

“Tabii ki.” diye homurdandı Neal. “Yani, kuru çoraplarla gerçekten başka ne yapabiliyim ki?”

Keeah bir kakhaha attı. “Herkes el ele tutuşsun!”

Foşş! Daha önce olduğu gibi, suya değdikleri anda tüm yüzey berraklaştı. Çok geçmeden beş arkadaş, kendilerini suya bıraktılar ve ren-gârenk çiçeklerle dolu bir çimenliğe çıktılar.

Güneşin parlak ışığı yüzlerine değdi.

Julie güldü. “Çıktık. Hayattayız!”

“Öylesiniz tabii!” dedi tanıdık bir ses.

Konuşan Galen'di. Palkasının üzerinde oturmuş çocuklara bakıyordu.

Leep'in arkasına tırmanırken, “Efendim!” diye cıvıldadı Max. “O yılanları defedebildiniz mi?”

Galen gülümsedi. “Ettik. Bugün ufak bir savaştan galip çıkmış olduk.”

Eric gözlerini devirdi. “Biz o kadar başarılı olamadık. Sparr, Altın Arı'yı aldı.”

Galen başını salladı. “Droon'da savaş devam ediyor. Şimdi benimle gelin. Merdiven yakında. Gitmelisiniz.”

Neal kum saatini, Julie de aynayı, Galen'e geri verdi.

Keeah ve Max'e son bir kez el salladıktan sonra, üç arkadaş basamaklara doğru koşmaya başladı.

Yukarıdaki küçük odaya ulaşım aşağı baktıklarında Keeah, Galen ve Max'in çiçeklerin arasında ilerlediklerini gördüler.

Eric ışığı açtı.

Vuşş! Merdiven kaybolurken son basamağın olduğu yerde zemin belirdi. Çocuklar odadan çıkıp bodruma geri döndüler. Duvardaki saate bakınca gittiklerinden beri tek bir dakika bile geçmemiş olduğunu gördüler.

“Eric!” Bay Hinkle mutfaktan bağıırıyordu.

“Aman Tanrım!” dedi Julie panik içinde.

“Sorun yok,” dedi Eric. “Anahtar burada.”

“Onu demek istememiştim.” dedi Julie.

“Peki, ne demek istedin?” diye sordu Neal.

Julie bileğine baktı. “Droon’dan bir şey getirmememiz gerektiğiyle ilgili kuralı hatırlıyor musunuz? Hani getirirsek buradan bir şey de oraya giderdi? Ve sonunda gidip gelen şeylerle birlikte korkunç bir karmaşa ortaya çıkardı?”

Eric yavaşça başını salladı. “Ne olmuş o kurala?”

“Şey, bu bilezik...” dedi Julie. Konuşurken çıkartıp eline almıştı. “Bu benim değil. Benim bileziğimde küçük, şirin bir tilki vardı. Bu başka bir şey, başka bir figür. ”

Neal hızlı hızlı nefes almaya başladı. Bileziğin iç kısmına baktı. “Droon’da mı yapılmıştır bu? Off!..”

Eric korkusunu yenmeye çalıştı. “Droon’a geri dönüyoruz. Hemen. Neler olabileceğini biliyorsunuz!”

Paaat! Paaat! Merdivenin yukarisından ayak sesleri geliyordu. Babasının, bodrumda belirmesiyle Eric olduğu yerde donup kaldı.

“Baba!”

Bay Hinkle kaşlarını çattı. “Üçünüz bir anah-tarı bulamadınız mı?”

Eric’in babası durdu ve ayakkabılarına baktı. Yok oluyorlardı. Ardından bacakları kaybolmaya başladı. Sonra da elleri.

“Eric? Bana neler oluyor?”

“Baba? dedi Eric. Dili dolanıyordu. “Baba!”

Biraz sonra, babası tamamen gözden kaybolmuştu.

Neal, korkudan bembeyaz oldu. “Şimdi, annen *gerçekten* çok kızacak!”

Eric, babasının kaybolduğu yere baktı. “Çocuklar... bir an önce...”

Julie başını salladı. "Bence de."

"Acele etmeliyiz!" dedi Neal.

Tam da Julie'nin bileziğindeki garip şekilli figür parlamaya başladığı anda üç arkadaş hızla merdivenin altındaki odaya daldılar.

TONY ABBOTT ÜZERİNE

Tony Abbott (Toni Ebbat), genç okuyucuları için pek çok eğlendirici öykü yazmıştır. Çocukluğundan beri o da Eric, Julie ve Neal gibi düş gücünü aşan ve diğer dünyalara açılan kapıları bulmayı düşlemiştir.

Artık çocukluk çağını geride bırakmıştır. Galen Uzunsakal kadar yaşlı olmasa da bu kapılardan bazılarını bulduğuna inanmaktadır. Onun kapıları kitaplardır.

Tony Abbott, karısı ve iki kızıyla birlikte Connecticut (Konektikit)'ta yaşamaktadır.